فرهیختگان
@farhikhtegandaily
WWW.FDN.IR

خبر

رتبه سی‌ام ایران در بازار پاکستان

براساس گزارش تازه اتاق بازرگانی تهران حجم تجارت کالایی کشور پاکستان در سال ۲۰۱۸ حدود ۸۴ میلیارد دلار بوده که از این میان حدود ۶۰ میلیارد دلار آن مربوط به واردات پاکستان از سایر کشورها و ۲۴ میلیارد دلار آن مربوط به صادرات این کشور به جهان بوده است. براساس آمارهای صندوق بین‌المللی پول، رشد اقتصادی پاکستان در سال ۲۰۱۹ معادل ۳/۳ درصد برآورد و پیش‌بینی شده که رشد اقتصادی این کشور در سال ۲۰۲۰ کاهش یابد. در سال ۲۰۱۸ ایران جایگاه خوبی میان مبادی عمده وارداتی پاکستان نداشته؛ به‌طوری که رتبه سی‌ام را میان این کشورها ازآن خود کرده است. درواقع در این سال سهم ایران از کل واردات ۶۰/۲ میلیارد دلاری پاکستان تنها ۰/۶ درصد بوده است. شاید یکی از مهم‌ترین راهکارها برای توسعه تجارت بین ایران و پاکستان، برقراری تجارت آزاد مابین آنهاست. موضوع برقراری تجارت آزاد بین پاکستان و سایر طرف‌های تجاری یکی از موضوعات کاری دولت این کشور است و تاکنون موافقت تجارت آزاد بین پاکستان با کشورهایی مانند آمریکا، افغانستان، مالزی و... برقرار شده که باعث افزایش صادرات پاکستان به این کشورها شده است. به‌رغم طرح موضوع از سوی برخی کارشناسان و فعالان اقتصادی، هنوز اقدام موثری در این زمینه از سوی دولت انجام نشده است. الزم است این مطالبه پیگیری شود. با توجه به اشتراکات فرهنگی یا اجتماعی، توسعه گردشگری بین دو کشور هم می‌تواند زمینه‌ساز رونق صنعت گردشگری طرفین و ایجاد درآمدهای ارزی شود. پایش روند آمارهای مربوط به گردشگران پاکستانی ورودی به ایران بر حسب هدف از سفر و مدت ماندگاری و برنامه‌ریزی منسجم برای ارتقای آن ازجمله اقداماتی است که با همکاری نهادهای فراگیر بخش خصوصی و سازمان‌های دولتی ذی‌ربط قابل انجام است.

در سال ۲۰۱۸ واردات کالایی پاکستان از جهان نسبت به سال ۲۰۱۷ افزایش ۴ درصدی و واردات آن از ایران در این سال نسبت به سال قبل آن با رشد ۱۴ درصدی مواجه شده است. بررسی‌ها نشان می‌دهد عمده دلیل افزایش واردات پاکستان از ایران به علت رشد ۵۹ درصدی ارزش واردات کالای تحت کد تعرفه ۲۷۱۱۱۹ یا همان «سایر گازهای نفتی و هیدروکربورهای گازی شکل» پاکستان از ایران در سال ۲۰۱۸ بوده است. در مقابل در برخی از کالاهای عمده صادراتی ایران در این سال، شاهد افت صادرات ایران به پاکستان بوده‌ایم و نکته جالب این است که درمورد برخی از این کالاها کل واردات پاکستان از جهان نه‌تنها کاهش نداشته بلکه با افزایش همراه بوده است. ازجمله این کالاها می‌توان به «قیرنفت» با کد تعرفه ۲۷۱۳۲۰، «سایر قراضه‌ها و چدن» تحت کد تعرفه ۷۲۰۴۴۹ و «سایر سیمان‌های پرتلند» با کد تعرفه ۲۵۲۳۲۹ اشاره کرد. بیشترین واردات پاکستان در سال ۲۰۱۸ مربوط به کالاهای گروه ۲۷ کتاب مقررات صادرات و واردات ازجمله «نفت‌خام و روغن حاصل از مواد معدنی قیری، خام» با کد تعرفه ۲۷۰۹۰۰، «روغن‌های سبک و فرآورده‌های آن» با کد تعرفه ۲۷۱۰۱۲، «گاز طبیعی» با کد تعرفه ۲۷۱۱۱۱ و «سایر روغن‌های نفتی و روغن‌های حاصل از مواد معدنی قیری» با کد تعرفه ۲۷۱۰۱۰ اختصاص داشته است. با وجود این، طبق آمار مرکز تجارت بین‌المللی، در برخی از این گروه‌های کالایی ایران جایگاهی در میان مبادی عمده وارداتی پاکستان نداشته و در برخی دیگر سهم بسیار ناچیزی از نیاز وارداتی پاکستان را تامین می‌کند. در پایان با توجه به مطالب فوق ارجح است ضمن تلاش برای جلوگیری از افت ارزش صادرات کالایی ایران ترتیبی اتخاذ شود تا زمینه‌ها و فرصت‌های جدید برای سایر کالاهای دارای پتانسیل صادراتی به پاکستان شناسایی و توسعه داده شود.

۲ شرط برای خرید موبایل ایرانی

به اعتقاد کارشناسان، در شرایط تشدید تحریم‌ها علیه ایران، درصورتی که امکان واردات وجود نداشته باشد یا قیمت گوشی‌های خارجی بسیار بالا برود که برای مصرف‌کننده ایرانی مقرون‌به‌صرفه نباشد، یک گوشی باکیفیت ایرانی می‌تواند در نقش جایگزین ظاهر شود. به گزارش ایسنا، تولید گوشی موبایل از زمان ورود نخستین تلفن همراه به کشور تا امروز، همواره یکی از دغدغه‌های صنعت‌مردان ایرانی بوده است. البته پیش از این تنها یک شرکت به‌عنوان تولیدکننده محدود گوشی شناخته می‌شد؛ تولیدکننده‌ای که البته به‌زعم برخی کارشناسان این حوزه، بیشتر مونتاژکننده قطعات وارداتی گوشی بوده تا اینکه بخواهند صفر تا صد گوشی را در داخل کشور تولید کند.

طی سال‌های گذشته، گوشی‌هایی که به انحای مختلف در داخل تولید شده بودند، در بازار موجود بود. اما موضوع تولید گوشی ایرانی مدتی است دوباره و پررنگ‌تر از قبل مطرح شد و به‌تازگی بحث تولید گوشی ایرانی بار دیگر داغ و اعلام شد ایرادهای گوشی تلفن همراه تولیدکننده داخلی برطرف شده و نسخه آخر گوشی ظاهرا خوب و قابل رقابت با نوع خارجی‌اش شده است. به همین دلیل، طرح حمایت از تولید و توسعه زیست‌بوم موبایل تولید داخل به‌تازگی کلید خورد. زیست‌بوم تولید تلفن همراه هوشمند در داخل کشور در معاونت فناوری و نوآوری وزارت ارتباطات با هدف طراحی نقشه‌راه تبدیل کشور به قطب تولید تلفن هوشمند در منطقه اجرایی شده و با در نظر گرفتن شاخص‌هایی منطبق بر منطق بازار و تخصیص امکانات و فرصت‌ها به تولید داخل شکل اجرایی به خود پیدا کرد. در حال حاضر نیز طبق برآوردهای انجام‌شده، قرار است در مدت دو سال، به تولید دومیلیون گوشی تلفن همراه برسیم. گوشی‌هایی که به گفته محمدجواد آذری جهرمی، وزیر ارتباطات و فناوری اطلاعات، مزیت قیمتی نسبت به برندهای خارجی داشته باشند و با وجود برخورداری از کیفیت مناسب، با قیمتی پایین‌تر از نمونه‌های خارجی خود عرضه شوند. همه اینها در شرایطی است که چندی پیش شرکت سامسونگ به کاربران ایرانی خود ایمیلی ارسال کرد مبنی بر اینکه از این پس نمی‌تواند خدمات فروش آنلاین خود را به ایرانیان ارائه کند، اتفاقی که درپی سلسله رویدادهای قطع همکاری سایر شرکت‌های خارجی ازجمله اپل و هوآوی با ایران به‌دلیل تحریم‌های آمریکا رخ می‌دهد و داستان تازه‌ای نیست. اما موج تحریم‌ها علیه ایران این نگرانی را ایجاد می‌کند که هرچند بازار ایران به‌دلیل مصرف‌کنندگان بالایش، بازار قابل توجهی محسوب می‌شود، در آینده شرکت‌های تولیدکننده هم از فروش گوشی به ایران جلوگیری کنند.

«فرهیختگان» براساس آخرین آمار مالی کشور گزارش می‌دهد

دارایی‌های راکد دولت ۹ برابر نقدینگی

مهدی عبداللهی
روزنامه‌نگار

طی دهه‌های گذشته، به بدهی‌های دولتی بیشتر از دارایی‌های دولت توجه شده است، در حالی که دارایی‌های عمومی می‌توانند نقش بزرگی در تولید رفاه و ایفای تعهدات دولت داشته باشند. اهمیت دارایی‌های عمومی آنجا مشخص می‌شود که کوچک‌ترین تغییر در سودآوری این دارایی‌ها، علاوه‌بر اینکه سهم قابل توجهی در نرخ رشد اقتصادی کشور دارند و درآمدهای عمومی را افزایش می‌دهند، تاثیر بسیار بزرگ‌تری در ارزش‌گذاری دارایی‌های عمومی ایجاد می‌کنند. در ایران برخلاف کشورهای دیگر، بسیاری از دارایی‌های عمومی نه‌تنها حتی ارزش‌گذاری نشده‌اند، بلکه حتی فهرستی از همه دارایی‌ها هم ایجاد نشده و اطلاعات جزئی دارایی‌ها فقط در اختیار دستگاه‌های اداری و مدیران آنها باقی‌مانده است. اما حالا با افزایش نگرانی‌ها از کسری بودجه، دولت دست به‌کار شده و در لایحه بودجه سال ۹۹ برای جبران کسری بودجه خود، در قالب مولدسازی دارایی‌ها، ۴۰ هزار میلیارد تومان درآمد از فروش اموال مازاد خود و هشت‌هزار میلیارد تومان درآمد نیز از طریق صکوک اجاره به‌عنوان یکی از ابزارهای مولدسازی، پیش‌بینی کرده است.

با در نظر گرفتن درآمد ۴۸ هزار میلیارد تومانی دولت از فروش و اجاره دارایی‌های غیرمولد خود، حال سوال‌هایی به این شرح مطرح می‌شود که اولا رقم دارایی‌های مولد دولت در ایران چقدر است؟ ثانیا آیا در سطح جهان استانداردی برای سنجش حجم دارایی‌های دولت وجود دارد که دولت در ایران نیز از این الگو استفاده کند؟ و نکته سوم اینکه چالش‌های دولت در مولدسازی این دارایی‌ها چیست؟

در گزارش پیش‌رو با استفاده از آمار و ارقامی که اخیرا مرکز پژوهش‌های توسعه و آینده‌نگری سازمان برنامه و بودجه منتشر کرده، به این سه سوال پاسخ داده شده است. نتایج جالب توجه است، به‌طوری که در حالی نسبت حجم دارایی‌های عمومی دولت به تولید ناخالص داخلی در کشورهای مختلف جهان ۱۱۴ درصد است که در برآورد حداقلی این میزان در ایران ۲۰۶ درصد و در برآورد حداکثری این میزان ۷۴۱ درصد است. همچنین برآوردهای مراکز پژوهشی دولتی نشان می‌دهد ارزش دارایی‌های شمارش‌شده دولت در ایران ۵۰۰۰ هزار میلیارد تومان و ارزش کل دارایی‌های فهرست‌شده و نشده دولت حدود ۱۸۰۰۰ هزار میلیارد تومان است. برای تصور درشتی این رقم کافی است بدانیم این میزان ۹ برابر حجم نقدینگی امسال و ۱۴ برابر رقم نقدینگی سال ۹۶ (سال شمارش دارایی‌های دولت) است.

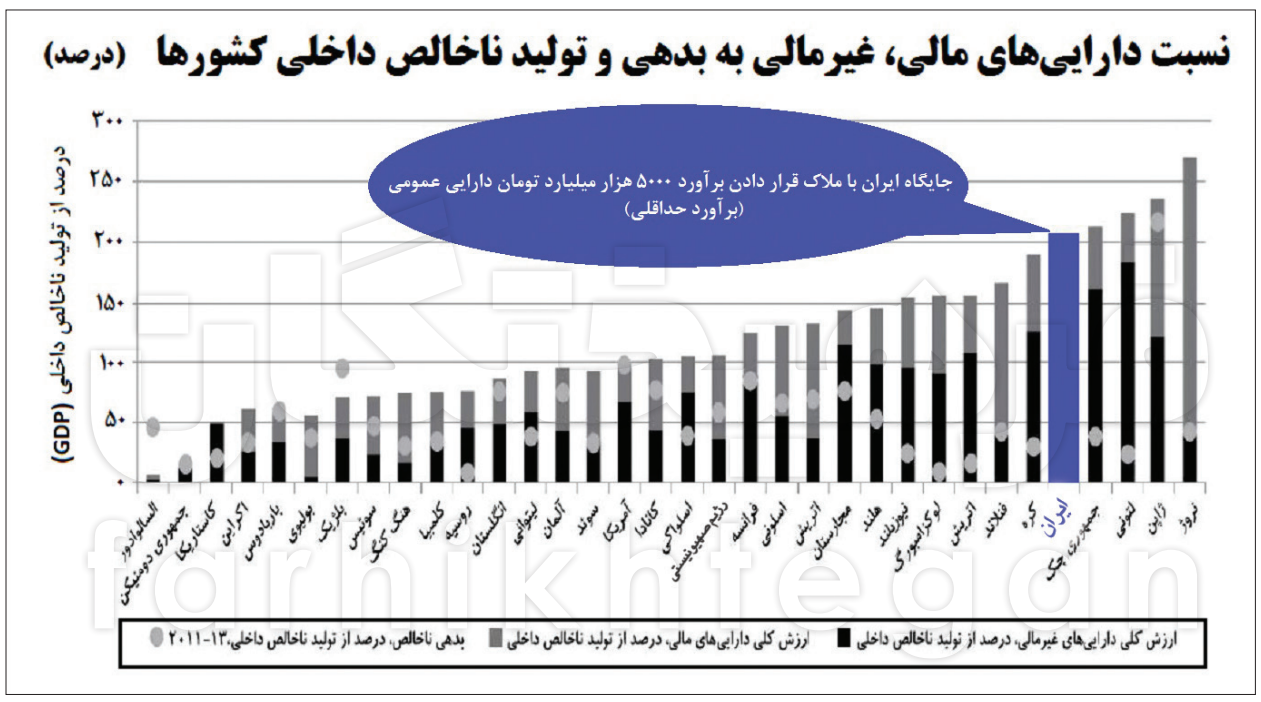

دارایی‌های عمومی کدامند؟

در دهه‌های پیش مطالبات مردم، عمدتا راه، جاده و زیرساخت‌ها بود و دولت‌ها می‌توانستند متمرکز بر همان مطالبات، منابع لازم را فراهم آورند. اما امروزه مردم آگاهی بیشتر نسبت به منافع خاص خود در مقابل منافع کلی و عمومی دارند و همچنین خواسته‌های انبوه مردم همزمان با کاهش شدید منابع در اختیار دولتمردان شده است. در این شرایط است که دولت‌ها باید از همه امکانات و گزینه‌های ممکن استفاده کنند و یکی از این منابع، دارایی‌های عمومی است. توجه به دارایی‌های عمومی پنهان، ویژه دولت ایران نیست و دولت‌های جهان تقریبا همگی با مشکل منابع از یک‌طرف و مطالبات فراوان از طرف دیگر مواجه هستند.

چالش طبقه‌بندی و مفهوم‌سازی حول دارایی‌های عمومی، بسیار فقیر است. برای مثال، کتاب ثروت عمومی ملل فقط بر دارایی‌های تجاری عمومی متمرکز است و آنها را به دو رده شرکت‌های دولتی و املاک و مستغلات تقسیم می‌کند. اما در کشور ما و با توجه به متون فقهی و شرعی موجود و با استناد بر قانون اساسی، می‌توان دارایی‌های عمومی را در پنج مصداق و به شرح زیر طبقه‌بندی کرد: ۱-زیرساخت‌های حمل‌ونقل شامل جاده، تونل، پل و...، ۲-زمین، املاک و مستغلات، ۳-شرکت‌های دولتی، ۴-مراتع و ۵-معادن و ذخایر مسکوت.

شناخت دارایی‌های دولت در ایران تا قبل از سال ۱۳۹۴ به‌طور جدی مورد توجه قرار نگرفته بود. به‌عبارت بهتر، تا آن تاریخ غالبا آمار اموال منقول که در اختیار مسئول مربوطه بود، نگهداری می‌شد تا در پایان مسئولیت به دولت بازگردانده شود. این در حالی است که دارایی‌های اصلی و مولد دولت در بخش غیرمنقول که ارزش بسیار بالایی دارد نه‌تنها شناسایی نشده بود، بلکه از ظرفیت آنها برای ارزش‌آفرینی استفاده نمی‌شد. به این منظور وزارت امور اقتصادی و دارایی با همکاری سازمان حسابرسی به‌تدوین مبانی نظری شناخت دارایی‌های دولت در قالب «مفاهیم نظری گزارشگری مالی بخش عمومی» پرداخت. سپس تدوین و تالیف استانداردهای حسابداری بخش عمومی ادامه یافت که اکنون نیز ادامه دارد. پس از این مراحل و با اجرایی‌شدن نظام حسابداری بخش عمومی با رویکرد تعهدی در دستگاه‌های اجرایی از سال ۱۳۹۴، لزوم شناسایی اموال دولت به تفکیک و ارزش‌گذاری آنها جهت کنترل بیشتر، انعکاس در صورت‌های مالی و تجزیه و تحلیل‌های آتی براساس صورت‌های مالی و یادداشت‌های توضیحی همراه، بیش از پیش احساس شد. در این راستا اداره کل اموال دولتی و اوراق بهادار وزارت امور اقتصادی و دارایی در سال ۱۳۹۵ دستورالعملی تحت‌عنوان «شیوه‌نامه نحوه و زمان شناسایی اولیه، برکناری و واگذاری دارایی‌های دولت» که براساس استانداردهای شماره‌های ۵، ۶ و ۷ حسابداری بخش عمومی تدوین شده بود به اداره کل‌های امور اقتصادی استان‌ها جهت اجرا در دستگاه‌های اجرایی ابلاغ کرد. از آنجا که طرح شناسایی اموال برای اولین‌بار در دستگاه‌های اجرایی پیاده‌سازی می‌شد، مشکلاتی در اجرای این طرح وجود داشت.

با وجود این، اغلب اطلاعات دارایی‌ها تنها در اختیار استفاده‌کنندگان از دارایی‌ها یا مدیران در اداره‌های وزارتخانه‌های مختلف قرار دارد و تلاش‌ها برای یکپارچه‌کردن اطلاعات، با مقاومت ذی‌نفعان فعلی مواجه می‌شد. بیشتر تلاش‌ها در ارزش‌گذاری دارایی‌ها محدود به دارایی‌های مالی هستند تا آمار آن در اختیار دولت مرکزی و شرکت‌های دولتی مرئی و ثبت‌شده در بورس سهام قرار گیرد و بیشترین چالش، مربوط به بخش املاک و مستغلات است.

۳ چالش مولدسازی دارایی‌های دولت

به‌طور کلی مولدسازی دارایی‌های دولت به‌دنبال مبحث دارایی‌های مسموم بانک‌ها و موسسات مالی مطرح شده است. دارایی‌های مسموم بانک‌ها، آن بخش از دارایی‌های نقدنشونده‌ای است که قدرت بانک‌ها در کارکرد ویژه بانکی، یعنی عملیات مالی را مختل می‌کند. برای مثال، مطالبات بانکی یا مستغلات بانک‌ها با آنکه در ترازنامه بانک‌ها منعکس می‌شوند ولی در عملیات اصلی بانک که پرداخت تسهیلات و سودسازی از آن محل است، سهمی ندارند. با این توضیح، به‌نظر می‌رسد منظور غالب از مولدسازی، بازگرداندن دارایی‌های عمومی به چرخه سودسازی و تامین مالی دولت است. دارایی‌های عمومی به دو شیوه کلی مولدسازی (تبدیل به گردش مالی) می‌شوند:

۱-تجدیدناپذیر (واگذاری کل مالکیت و از دسترس خارج‌شدن دارایی) و ۲- تجدیدپذیر (حفظ حق حاکمیت و واگذاری حق بهره‌برداری).

تجارب بین‌المللی حاکی از آن است که فروش و مولدسازی دارایی‌های دولت با اهدافی نظیر کاهش بدهی‌های دولت و سرمایه‌گذاری مجدد در شرایط خاص و با برنامه مشخص و محدود در بسیاری از کشورها انجام شده است. روش اصلی برای درآمدزایی از این گروه از دارایی‌ها فروش و مولدسازی است. در فرآیند مولدسازی دارایی غیرنقدشونده دولت با استفاده از روش‌هایی نظیر اجاره کوتاه و بلندمدت، زمین و ساختمان به دارایی نقدشونده تبدیل می‌شود و دولت از جریان نقدی ایجادشده بدون واگذاری مالکیت بهره ببرد. دسته دیگری از این دارایی‌ها نیز همانند شرکت‌های دولتی به‌صورت مستقیم قابل فروش در بازار بورس اوراق بهادار هستند.

درخصوص مولدسازی دارایی‌ها در ایران باید به چندین نکته توجه داشت: بدیهی است که انجام مولدسازی دارایی‌های دولت با موانع و چالش‌هایی روبه‌رو است که می‌توان آن را در قالب موانع انسانی، قانونی و سازمانی تقسیم کرد که مهم‌ترین مانع در شناسایی صحیح اموال، «موانع ثبت قانونی اموال (نظیر: تصرفی، واگذاری، بدون سند مالکیت، واگذاری بدون مستندات قانونی و...)» است. دلیل این امر را می‌توان عدم اهمیت قانونگذاران و برنامه‌ریزان در شناسایی اموالی که با ویژگی‌هایی نظیر تصرفی، واگذاری و... در اختیار دستگاه اجرایی بوده است، دانست. بالطبع مدیران اجرایی دستگاه‌ها نیز شناسایی چنین اموالی را در اولویت برنامه‌های خود مدنظر قرار نداده‌اند. مانع مهم دیگر نیز مربوط به ضعف قوانین درمورد ارزش‌گذاری دارایی‌های دولت است، به این دلیل که در فرآیندهای مربوط به ارزش‌گذاری دارایی‌ها، ضعف‌هایی نظیر عدم استفاده از کارشناسان متخصص و نادیده گرفتن اهمیت فرد متخصص در ارزش‌گذاری یا الزام سازمان‌ها به شناسایی اموال در بازه زمانی محدود مشاهده می‌شود. در این زمینه در کشورمان مطالعات محدودی انجام شده و همچنین آمارها و پایگاه‌های داده نیز در اختیار مدیران دولتی است که در عدم انتشار آن از هیچ کوششی دریغ نمی‌کنند.

اولین تصور از مولدسازی دارایی‌های دولتی این است که دارایی‌های تجاری و غیرتجاری دولت به بخش خصوصی واگذار شود. اما تجربه چهار دولت در خصوصی‌سازی ایران نشان داد خصوصی‌سازی به‌تنهایی کافی نیست و در شرایط حاضر بدون در نظر گرفتن موانع و چالش‌های پیشین، خصوصی‌سازی حتی ممکن است سرمایه‌های اجتماعی کشور را هم دچار مخاطره کند. تجربه موفق جهانی می‌گوید: «باید دارایی‌های عمومی از دسترس سیاستمداران و دولتمردان دور نگه داشته شود.» بنابراین دور کردن مدیران شرکت‌های دولتی از ذخایر نقدی، یک سیاست خوب آزموده‌شده در زمینه مولدسازی دارایی‌های دولتی است. تجربه اتریش، منع صریح قانون در عضویت نیروهای سیاسی و دولتی در هیات‌مدیره‌های شرکت‌های دولتی است. در نمونه نیوزیلند که وزیر مربوطه حق هدایت و جهت‌دهی هیات‌عامل صندوق مستمری عمومی را دارد، دستورالعمل‌هایش باید مکتوب تسلیم شود، در مجلس ارائه شود و در روزنامه هم منعکس شود. در تجربه کانادا، یک کمیته انتصابات نامزدهایی را پیشنهاد می‌کند که وزیر مالیه و دولت‌های استانی با همکاری هم ۱۲ نفر عضو هیات سرمایه‌گذاری برنامه مستمری کانادا را منصوب کنند.

۱۸۰۰۰ هزار میلیارد تومان دارایی راکد

در همایش مولدسازی اموال و دارایی‌های راکد که طی سال ۱۳۹۶ برگزار شد، میزان دارایی‌های احصاشده دولت در قالب اموال غیرمنقول تاکنون ۵۰۰۰ هزار میلیارد تومان (یا پنج‌میلیون میلیارد تومان) اعلام شده است. اما براساس اعلام خزانه‌دار کل کشور، رقم ۵۰۰۰ هزار میلیارد تومان احصاشده، یک تخمین تمام‌شماری نیست که شامل همه دارایی‌ها شود و تعداد و ارزش دارایی‌های دولت می‌تواند افزایش بیشتری داشته باشد، به‌طوری که براساس نهاد مذکور و برآوردهای اداره کل اموال دولتی و اوراق بهادار، عدد ۵۰۰۰ هزار میلیارد تومان ذکرشده برای میزان دارایی‌های مربوط به ۳۵۰ هزار دارایی‌هایی شناسایی‌شده دولتی است و اگر سایر اموال و دارایی‌های احصانشده دولت را نیز به این ۳۵۰ هزار دارایی اضافه کنیم، تعداد دارایی‌های دولت تا یک‌میلیون واحد می‌رسد که در آن صورت ارزش دارایی‌های دولتی به ۱۸۰۰۰ هزار میلیارد تومان (یا ۱۸ میلیون میلیارد تومان) خواهد رسید. با توجه به اینکه رقم مذکور مربوط به برآوردها و محاسبات سال ۱۳۹۶ است، بر این اساس با در نظر گرفتن رقم ۱۲۸۶ هزار میلیارد تومانی نقدینگی سال ۱۳۹۶، رقم مذکور معادل ۱۴ برابر نقدینگی است.

دارایی‌های راکد دولت ۶/۵ برابر استاندارد جهانی

با توجه به اشکال و انواع حکمرانی در کشورهای مختلف، تعیین استاندارد جهانی برای اموال و دارایی‌های دولتی به احتمال زیاد کار دشواری خواهد بود. در این زمینه صندوق بین‌المللی پول با محاسبه دارایی‌های عمومی بین ۲۷ کشور ذکرشده در نمودار، نسبت این دارایی‌ها به تولید ناخالص داخلی را عدد ۱۱۴ درصد محاسبه کرده است. بر همین مبنا، با توجه به میانگین نسبت جهانی دارایی‌های عمومی دولت‌ها به تولید ناخالص داخلی، یعنی ۱۱۴ درصدی که صندوق بین‌المللی پول محاسبه کرده و با در نظر گرفتن اندازه تولید ناخالص داخلی سال ۱۳۹۷ کشور که رقم ۲۴۳۰ هزار میلیارد تومان است، کف دارایی‌های عمومی دولت ایران با فرض کاملا محتاطانه (لحاظ کردن ۱۱۴ درصد) برابر با دوهزار و ۷۷۰ هزار میلیارد تومان برآورد می‌شود. بنابراین، این رقم (دوهزار و ۷۷۰ هزار میلیارد تومان) یک اندازه متناسب برای دارایی‌های دولت است، اما برآوردهای موجود یعنی ۵۰۰۰ هزار میلیارد تومان برای دارایی‌های شمارش‌شده و ۱۸۰۰۰ هزار میلیارد تومان برای همه دارایی‌های فهرست‌نشده، گویای عدم توازن بین سهم دارایی‌های عمومی دولت و اندازه تولید ناخالص داخلی کشور است.

در همین راستا اگر مبنای محاسبه حجم دارایی‌های عمومی دولت به تولید ناخالص داخلی را رقم ۵۰۰۰ هزار میلیارد تومان در نظر بگیریم (برآورد حداقلی) نسبت دارایی‌ها به تولید ناخالص داخلی ایران حدود ۲۰۶ درصد خواهد بود، اما اگر معیار دارایی‌های عمومی دولت را ۱۸۰۰۰ هزار میلیارد تومان (برآورد حداکثری) در نظر بگیریم، نسبت دارایی‌ها به تولید ناخالص داخلی ایران به ۷۴۱ درصد خواهد رسید که اولی (۲۰۶ درصد) حدود ۱/۸ برابر میانگین نسبت جهانی دارایی‌های عمومی دولت‌ها به تولید ناخالص داخلی (۱۱۴ درصد) و دومی نیز ۶/۵ برابر این رقم استاندارد است. بنابراین کاملا مشخص است در ایران نسبت دارایی‌های عمومی دولت به تولید ناخالص داخلی از میانگین نسبت جهانی بسیار بالاتر بوده و حجم دارایی‌های دولت تناسب و توازنی با تولید ناخالص داخلی کشور ندارد. این عدم توازن یعنی بالابودن حجم دارایی‌های عمومی نسبت به تولید ناخالص داخلی به این مفهوم است که دولت‌ها در ایران در افزایش تولید ناخالص داخلی، خلق ثروت و افزایش درآمد سرانه موفقیت چندانی نداشته‌اند و در مقیاس اجتماعی، ایرانیان در افزایش رفاه درجا زده‌اند. به هر حال در شرایط فعلی که دولت به جهت کسری بودجه به سمت مولدسازی دارایی‌های راکد خود است، اولین شرط اقدام در این بخش تشکیل یک بانک اطلاعاتی جامع از کل دارایی‌هاست تا در قدم بعدی دولت بتواند برای مولدسازی آنها برنامه‌ریزی اجرایی کوتاه‌مدت، میان‌مدت و بلندمدت طراحی کند.